

Светослав Овчаров

ИМЕЙЛИ ОТ УНОГОНДУРИЯ

стихове

Варна 2006

ВИЗИТКА

Не съм себе си! Не съм сензация!
Не съм клоун от цирка!
Аз съм просто една ситуация
до трамвайната спирка.

Аз съм само една публикация
в дрипава стихосбирка.
И продънена фалшификация
на картонена кирка;

изкопаема древна метафора,
инжектирана с мухъл.
И пияна от времето нафора
със изцъклен, стар бухал...

... Както виждаш, о, мой почитателю,
май не съм дохаресван!
Е, намират се и обожатели –
тъй, да бъда почесван...

ЕЖЕДНЕСТИЕ

Бръмча по път екстериорен с' собствен ход,
чета табелни клюки в утрешни картинки,
прескачам вчерашни тегели бод до бод
и пращам някому „там“ поздрави с интимки.

Зад мен премигва булка палава светлик
и иска спешно всякакси да ме прескочи.
Отпред прескърцва тежко старичък ибрик
и скоро се изгубва локо-дим проточил.

Натискам крак и запунтирвам самолет,
надига се муцуната ми наркобойна.
Лети, лети, прелита Петко плет през плет,
внимава да не скочи върху крава дойна...

Градът экс-земен счезна някъде зад мен.
Надул съм газ и газя с газ почти ракетна.
Завоите прелитат със отчайващ крен,
дори за НЛО кат мен междупланетно...

ПОРЕДНА АТАКА – ОТБЛЪСНАТА...

/ ергенско поучително/

Получих чат по телефона:
„За Светлю – тоя, оня, щуря!“
Подател – някаква си Дона,
от тъ-тъ-тъ – Уногондурия.

Напънах мозъка си сгънат –
коя ще да е тази хурка,
намерила ме дърт и спънат?
Бе сбъркана уногондурика!...

Натиснах копчето – „нататък“ –
изсипа се ред информация.
– „Животът“ – пише – „бил тгй кратък,
лишен от трепет и вибрации!“...

Отпуснах пръст, прекъснах чата
със букви, морни и горещи.
Забих лъжицата в чорбата
от вчерашната постна леща...

ТАКТИЧНО

Безспорни! Вие дами цури!
Зъбати, със и без чене!
ВИПяни и уногондури!
Попивки без и със мезе!

Ще кажа нещо много важно
за росни и превтасали,
солисти лични и пасажни
епични и сколасали.

Ако да вярвате в съдбата
чертана и пунктирана
нарязана и със салата
библейски прегарнирана,

със мене ще се съгласите,
че който в такт не заиграй,
ще му заплюят в такт петите,
дори да е в самия рай!

ПРИНЦИП

Един главорез
направил жест
и не откъснал главата
на жената –
парите му изпила
и изневерила
най-безотговорно
и офшорно,
понеже
той не реже
крайници
на омайници,
които
все пак инкогнито
изпълняват това порно
само
рукот.ворно I

ХОМОУНОГОНДУР

Гора на остров във морето Черно
излюпи хит – събитие световно.
„Хомсап“ – уногондурче правоверно
сензация произведе пресноловна.

Изсипаха ее хищници устати
със камерки, писалки, микрофонки.
Надборваха глас черни и брадати
с блондинки, във полички, панталонки.

Екранни изотопи, избобари
смениха спешно екшъни, сапунки.
Свръх, най и прощъпулки новинари
превърнаха се в палави маймунки...

Един успя, до него се докопа
с насочен микрофон във ръкавица.
Въпросът точен: „Азия? Европа?“
доби ответ: „Иванчо – Коньовица!“

ЦВЕТНА БРЕМЕННОСТ

В кутията на блока най-долу с надпис „ПОЩА“
намерих писъмце във плик почти зелен.
Учуден бях тъй доста! От дълги дни и нощи
не се е сещал никой и никоя за мен!

Отворих тръпнешц плика с ръчички трепетливи,
забих отчаян взор във подписа червен.
Отдолу за подател написано бе „Виви“ –
стрела в сърце пробито, три капки с цвят пембен...

Взривиха се косите ми чаршафноснежнобели,
светът зациркулира лилав, жълт, син, оранж!
Затрупан бях с балони всецветни на къдели
и тънък танц разклати пред мене ханш до ханш...

Ръцете си протегнах да сетя тези краски
невиждани, нечувствани, непипани преди!
И вече току стигнал „О, рай, с мечтани ласки!“,
курдисан изотснощи, будилникът изби...

МОРЕ

/научен труд/

„Морето е пълно със морска вода“ –
някога, някой направил откритие.
Заканил се друг: „Ще го пробода!“
и го закопчали за кръвопролитие.

Намерил се трети да хвърли око
на синия цвят и топнал със четка...
Четвърти решил да го ползва легло,
легнал по корем, превърнал се в отметка...

Един го подквасил квадрат на квадрат,
полял таратора, запалил лулата,
с' замах го подписал, ударил печат
и страница спретнал във Интернет чата...

„Морето е пълно със морска вода“.
Морето, ей, де го! Не чука, не трака!
Задрямало, рипва – Вампир, Сатана!
Морето е мокро! Морето... да, джвака!

ФИЛОСОФСКО

Животът е шарен. Животът е дюс.
Животът е минус. Животът е плюс.
Животът е полет. Животът е дъх,
погален от повей на люляков лъх.
Животът е пролетен вишнев бял цвят.
Животът е вчерашен боб на обяд.
Животът е проза. Животът е стих
следполунощен, след нокдаунтепих.
Животът е злато, платина, сребро.
Животът е чул от бодливо зебло.
Животът е шах със рокади, пат, мат.
Животът е песен в мажор, минор лад.
Животът е врат, врат на тупалка
изкефен адетно във ВИП-катафалка.
Животът е, Боже, о как ми е гот
да движа, да движа на мой собствен ход!!!...

ПЪЗЕЛ С МНОГОТОЧИЯ

Седи във парка пор на стара пейка,
усукал прежни спомени на възел,
разхожда поглед на въздърта блейка
по пъстър, нижещ се пред него пъзел.

Ветрецът – брат Луцифер на жените –
скачи ламбадки със адреналини...
(Как може някой черноглед да рита
пред тези, Боже, белички бикини!)

Детето, ах детето в красни бузки
посрещна похотливи маратонки.
Залепнаха две устни, не, вендузки,
чифтосаха бикини панталонки...

... Останал сам – отвяна суха вейка –
с отбуден спомен в гордиев нов възел,
зарях взор диоптров – скучна блейка
по пъстрия, неразрешим в мен пъзел...

³
Ac

БЯЛ СТИХ

Бели яйца
във бяла чиния,
върху бяла покривка
на бяла маса,
пред бяла завеса
във бяла стая.
Бяла тишина...

ЧЕРЕН СТИХ

Нощ без луна.

Две котешки очи.

Предчувствие за черно...

ПРОДАВАЧКАТА НА ЧУДЕСА

„Продавам чудеса! Продавам чудеса!“ –
дочух отвън звънлив, напевен глас.
От утрото денят бе с чисти небеса
ухаещ, цветен, като свеж райграс.

Кафето си оставих, излязох начаса,
потърсих с поглед този чуден зов.
Оказа се девойка със сламена коса,
във възрастта на първата любов.

Очите ѝ крещяха лазурна чистота.
Косата – бял, платинен, ореол.
От кошничка, препила от пъстра красота
раздаваше бонбонки срещу сол...
„Продавам чудеса! Продавам чудеса!“ ...

СПОМЕНИ

Ти и аз, аз и ти – спомен.
Спомен до спомен! Боли!
Помен скъп – камък отломен –
къща, темели – Уви!...

Вино червено – Наздраве!
Капка на пода – мълчи...
Капка – звън глух, звук сподавен.
Чашката спомен гаси...

Снимка там зрей на стената
върху тапет избелял –
спомен свеж, мил от зората,
мигове, мигове сбрал...

Спомени, спомени вечни...
Мозъкът вика ги. Те
върщат ни зъбките млечни –
радост за всяко дете...

*Спомен за 5 човчици,
хвъркнали от клонче 1999
на дървото пред
Музикално училище – Варна*

ЧЕЛНА СТОЙКА

на Нора

Пренебрегна семейния Бас –
това чудо ужасно, дебело
и се хвана със всички на бас:
„Ще направя аз стойка на чело!“

И започна да реже със хъс
тази бременна, яка цигулка
със грамаден в началото ръст
за една привлекателна булка.

Една „нона“ години прескочи,
скъса косми и жици дузини...
Упорита като „Тамагочи“,
позасрами дори Паганини!

Сега тя кандидат е за булка
и най-последно за челна стойка!
Двете бременни, яки цигулки
ще потеглят по стръмното бойко!...

АПЕТИТНО

На Десето

Бе мъничка крехка и нежна фиданка
отчайващо тънка, диетична пържолка.
Превърна се в захарна, розова джанка,
в кавак – съблазнителна, стройна тополка!

Изяде пианото, но не ѝ стигна –
то само раздразни жесток апетит.
Лукаво към попсцената тя намигна
и смело превзе я със хит подир хит!...

Сега предстоят нови срещи със бури
и нови спечелени битки със тях.
Желая ти весел живот трубадурен
със музика, песни, успехи и смях!

ХУДОЖНИК

на Росица „Б“

Разхожда се моливът „три пъти хаш“
по белня лист във всички посоки.
Рисува картинка, портрет и колаж
нослета и бузки със вежди високи.

Уж малко небрежно в ръката стои,
уж всеки миг ще се изплъзне, ще падне,
а смело чертички, чертички реди...
Изплуват очички и устнички жадни.

Търпи листът нежно да го гъдечикат.
„Трай, бабо, за хубост!“ Той помни това.
Защото чрез тази умела ръчичка
ще стане известен на всички в света!

ВИКТОРИАДА

на Вики

За името нейно победно, за Вики,
тя няма, не може да има вина.
Тя просто е само една бледолика –
охранена с чиста, духовна храна.

Косата ѝ – буйна развята фантазия.
Ръката – октава и нещичко в плюс.
Очите превземат със мека инвазия
когато заплуюе за себе си рус...

Една подир друга любими муцуни
със скок покоряват света многолик.
О, вий, треперете, прехвърлени дюни,
когато пред вас е победната Вики!

НА СЛАВЕЯ

На Илина

Измъчва пианото десет години.
Търпеше горкото, търпи и сега!
Игрите с клавишите свързва Илина,
докато накрая взе, че пропя...

Запя пианистката, а и не сбърка.
За ужас на доста скептици запя,
докато внезапно всички побърка –
с Амелия в зелено при нас долетя!

Укрепна крилцата и вече отлита.
Гнездото ѝ родно тук отесня.
Дано там, сред едрите птици опита
високо над клонката, гдето пропя!

Май 1999 г.

МОЛЯ ТЕ!

Не ми казвай „да“!
Моля те!
Просто ела,
погледни ме
и си иди!
Повярвай ми,
аз не съм твой!
Не съм и чужд!
Аз съм само една,
удивителна,
без отговор!
Моля те!
Не се подписвай на
празен лист!
Моля те!
Не ми казвай „да“!

ФИЗИЧЕСКА ФАКТИЧЕСКА ФАКТОЛОГИЯ

Младост.

Беше...

Котенце.

Стана майка. Баба.

Спомен...

Родители.

Вечна им памет!

Съседни, познати, приятели... врагове.

Лека им пръст!

Мозъкът ми се прави на...

Сърцето се разсейва.

Прескача...

Очите браконьерстват.

Опипват нагло красотата...

А краката, най-голямата ми слабост,

ми правят номера.

Често фатални...

Аз съм стар „Трабант“, който заобикаля

другите модели,

защото е непоправим...

ГЛОБАЛИЗАЦИЯ

Един брадат от Тринидат
и мащице от Океания
срещнах на улицата в град
на остров мъничък във Дания.

Усетил, че съм го видял
отпред, във профил, изотзад
и стана му внезапно жал
за своя роден Тринидат!

Погледна мацето си той
с дебело, мрачно отчаяние,
а то нададе тъжен вой
пък за далечна Океания!

Разбрах, че сбърках нещо – гаф,
че стана някаква авария!
И ревнах с глас и аз корав
за моичката си България!...

НАЙ-ГОЛЯМАТА...

На брат ми!

... получи пас, огледа се чевръсто –
„О, как желал бих на гърба око!“,
показа намерения с три пръста
и топна два пъти тъй, на ангро.

Под коша дългия пресече бойко,
от ляво гарда се отскубна в миг,
заслонче, шут с табло, поредна тройка,
потърси в публиката свиден лик...

Отсреща тръгнаха да си го връщат...
Пас дълъг стигна първия „На нож!“
и той е отскок посегна в чужда къща –
„чадър“ пресече нов, ответен кош...

... Игра? Не, не, изкуство безподобно!
Пръв метнал в коша Джон Нейсмит отвъд.
Но не със фигурки за футбол джобни!
Висока топка ЦЕ висока гръд!!!

... А тренера отново взе „таймаут“...

КОНТРАСТ – ЖЕЛАНИЕ

Морето се тръшка в скалистия бряг,
излива гнева си със яростна сила.
Строило вълните си впряг подир впряг,
със рев атакува Харибда и Сцила.

Уплашено, слънцето скрило лъчи,
скатано надниква оттам хоризонта.
Простило се с утрото, само пращи
и пържи водата безсилно зад фронта.

Море, вълни, впрегнати в яростен бой,
се пенят и блъскат с измислена злоба...
... Прозорче, саксийки, циклама, шибой
и дама с кафенце в домашна си роба!

ЛЮБОВ БЪРЗОТЕЧНА

Превзе ми очите и тъй неусетно
пристъпих „Анданте“ с две токчета в крак –
събудили в мен метрономче сонетно
и станах вагонче от нейния влак.

Пребродихме заедно хиляди метри
по улици модни, кафета, пазар.
И слънцето пече ме, духаха ветри
в наивни мечти във, пред нощния бар...

... Луната ме топлеше светла и млечна
и вятъра следполунощен се сви,
че моята първа любов бързотечна
премина в поточе, което попи...

НОКАУТ

/ фатално – интимно /

Тя! Да! Познах я! Моето ребро!
Вълшебница! Мадона! Ах! Видение!
Бе толкова най, че нямаше по-по!
Бърз избор? Прима виста? Не! Мгновение!

Получих удар! Нокдаун! Ъперкут!
Светкавица! В очите! Чист конюнктивит!
За себе си помислих – „Боже, луд!“
А може би бях фино, протичко убит?...

... Съвзех се! Тежко! Бавно! Чак след „шест“!
На „седем“ още нямах ясна мисъл!
„Осмицата“ неразрешим бе тест!
На „девет“ вече бях, уви, подписал!...

ПРИЗНАНИЕ

Изневерих!
Плъзнах се по наклонената плоскост,
надбягах вятъра,
извиках: „Ехо!“
и...
паднах.
На опашката си...
А вятърът продължи да духа...
Събори ми шапката...
Заболя ме!
Заболя ме от това,
че ми я отнесе!
И взех решение:
Изневерих!...

ЖЕНСКИ ИСТОРИИ

Побеснелите светкавици се осветиха
жестоко
помежду си
и потърсиха офталмологията,
където им капнаха
серия капки,
които щяха да ги
удавят,
преди да гръмнат.
Добре, че денят побърза
да пристигне
и изтощи
батериите им,
а душа
ги охлажда до
изчерпване
на бойлера...

МАМИНО

по Димчо Дебелянов

Тя беше родена във Ямбол,
той – в Горна Оряховица.
Събра ги морето във Варна,
за радост или за беда!

Бургас ги посрещна тъй-харно –
дари ги с надежда – дете!
Усмехнато и лъчезарно,
дари им то своето сърце!

Но скоро проклета войната
и Прилеп-град ги раздели,
току опознала играта
в ръцете на татко... Не би!

... Нататък поде я съдбата,
семејството не закъсня.
Остави след себе децата,
децата пък – своите деца...

„Година 3-та, трети син – Димитър“ –

записал дядо на кютюка* –
„Роди се третият хлебар в рода!“
По мъжки третият загукал
след трето канче лисната вода...

Не стигнала тя на живота,
не бил докрай той негов добър фен...
Камбанка с „дан-дан... дан“ от грота
зовяла го на вахта ден след ден...

А той, живота, тъй отмина...
Остана само споменът добър,
как пазеше ме от лавини
ръката му – твърд купол на чадър...

... И аз последен съм от трима,
че вторият не гукнал – без късмет...
Затуй че още днес ме има,
благодаря ти, Татенце, за пет!

* кютюк – в общината на стара Варна – главна книга за регистрация на новородените

НА МАМА!

Момиченце сиротно, малката Калиопа
стана на други жданна, търсена. Надежда.
Макар до своя край да не видя Европа,
бе в нея винаги, уви, през строга межда...

Войната ѝ отне – изчезна като димка
току заслужилият думичката „татко“...
И пожела си – Никога, само на снимка
и нейните деца да пият своя татко!...

Макар че музиката бе добра разтуха,
животът ѝ съвсем не мина като песен.
Порой, земеръси, вятър зъл я духа –
светът се престара, доказва се нелесен...

Благодаря ти, Мамо, че си ни родила!
Благодаря, че беше ти за нас орлица!
Благодаря ти, Мамо, че си ни цедила
от думи жежки и другари многолици!

КАТЕ, КАТЕ...

*На засл. учителка
Катя Бакърджиева!*

Катя е вече малко бабе,
но да признае Катя не ще!
Нищо бе, Кате, знаеш си ти
колко са трайни твоите следи!
Знаеш ли, Кате, помниш, нали
колко главички, пълнила си?
Как ще забравиш, Кате, кажи
техните вечни, страшни бели...
И да си спомниш, нищо! Прости!
Трудно ще сметнеш! Не се сърди!
В точните цифри за наште съдби,
твоята писалка не съгреши!
Тройка, четворка, пет или шест –
рядко цафунки! Прави ти чест!
Тези дечица – с бели коси
те споменават в своето преди.
Тези деца наричат те „бест“!
Тези деца ти пишат днес „шест“!

Б. А. Дано е правописно!!!

ВЪПРОС

към Дима Димитрова

Ти си толкова лирична,
карична,
        обична
толкова от мен
различна!
Ти си толкова лична,
кокична,
        магична
и толкова от мен различна!
Ти си толкова поетична
и толкова различна...
Какво тогава
        толкова
харесвам в теб!?

ЗАЩО МЕ ХАРЕСВАШ ЛИ?...

на Светльо

Защото съм неуловима пяна.
Защото съм от други свят.
Защото съм носител на предания.
Защото гледам в' времето назад.

Защото в сънищата позлатени,
аз търся все колхиден бряг.
И в кълновете неродени
намирам пчелния рояк.

Защото съм родена закъсняла.
Унесена във ангелскил хор,
събличам тежкото си земно тяло
и птица съм в небесния простор.

Защото нямам чувство черно.
С усмивка искрена, първична
обичам всяка живинка безмерно.
Защото просто,
        просто съм различна...

Дима Димитрова

КАТО ЛИСТ ОТВЯН

Не знаех, че съм те видял.
Не сетих се, че беше ти.
Аз доста съм си побелял,
а твоята – както преди.

Подминал съм те там, навън,
като една чужда кола.
А спомен бе ти в моя сън
до днес и днес от младостта!

Потърсих си вината в мен,
в очите и във паметта.
Навярно съм все тъй зелен
и слаб, уви, и в старостта...

Навярно – същия хлапак
страхлив! Момиче как ще спреш!!!!
И ти не ми направи знак
съдбата си да призовеш...

НА ТРИФОН ЗАРЕЗАН

Трифоне, Трифоне, приятелю мой,
защо ти е празна десницата силна!
Забрави ли бурния, славен запой –
разлятото ланско червено обилно!
Разгърден, в средата на Сечко студен,
юнашки накриво калпака си килнал,
„Наздраве!“ да вдигаш в снега зачервен!
Ужилен от гайдата с' сладкия вой
да тропаш с присвити крака ръченик,
качен на пращящ от мощта ти шиник!
Трифоне, Трифоне, приятелю мой,
стани, събуди се, в ръце се вземи!
Със бъклица лозето жадно полей –
чепка до чепка да стане! Запей
своята песен, що всички я знаем
и тропни ситното – вече не траем!
Ей ги момите, от тебе знак чакат
вятъра зимен с крака да надвият,
че да побегне далече лукавият..
Трифоне, Трифоне, хайде: „НАЗДРАВЕ!“

ЕСЕННИ РАЗМИШЛЕНИЯ

Разстрел? И после идват червеи...
Поетът пределно е искрен и точен.
Касиран в изблици на нерви,
от някого, някога в нещо нарочен...

Живот – пробита стара топка.
Изритана с шут от терена кариран,
тя плъосва в ъгловата сглобка
и ляга за сън в бъден помен паниран...

... И пейките лъсват етажни.
И листите хукват да бягат под тях.
Почиват си пушките празни.
От някъде чува се нещо от Бах...

А червеите всичко превръщат във прах...

ВМЕСТО ПОМЕН...

Изпих си бавно чашата горчива
след кратко пожелание: – „Наздраве!“
Подхвърли някой: – „Хей, не се оливай!
Друг тихичко изпя да се не бавя...

Какъв късмет – приятели, другари!
За тях си малко, безответно бебе.
Заели всички пътища и гари
в живота ти, решават вместо тебе.

Послушах ги, поех си своята квота
от гамата, подбрали те за мене.
Изпях една от седемте ѝ ноти,
а другите – за тях, по изборение...

САМО ЕДНА ДУМИЧКА

Ношната гара все чака
своя последен вагон.
Чака, пропуснала влака
на недочакал перон.

Чака последния писък –
белия локомотив
с клаксона – тон-два по-нисък,
леко грипозен, но жив.

Плаче там акордеона
с плач, преминаващ във вик.
Плаче за „О, белла дона!“,
за неизпратен чер плик...

... Няма я ношната гара!
Няма и нощен вагон!
Чака ме моята стара
думичка – спомен. Не, стон...

КОДА

Изправен до стена на малък дом
ковчег на слънцето блестеше,
а китка здравец със бутилка ром
допълваха реала „беше“.

Звучеше тихо „Славейт“ на Григ,
напираха различни чувства.
Поглеждаха и цъкаха е език:
„Изкуство! Да, какво изкуство!“

Прикрита завист, във очите плам,
присвити устни, в безнадежност.
Бутилката олекваше по грам
от спомени за вечна прежност,

навярно с' съжаление от тях,
че чужд е този бял красавец...
... Остана само ехото от Бах
и чашката със китка здравец...

„24 МАЙ“

Поръчал българският цар
навремето без хонорар,
на братя Кирил и Методий
от наште, южните народи,
понеже били доста учили
и нос в четмо, писмо забучили,
да съчинят набързо те
едно славянско а-бе-ве,
че хората да не въздишат,
когато трябва да напишат
самички своите декларации –
имотни, данъчни, касации...
Ромеи, власи, франки, хуни
и варварски тълпи, кошуни
да си поплюят на петите,
докато още са все сите,
да бяга всеки жив и сух
далеч от българския дух!
Заели се начаса двамата,
улучили веднага гамата
и заедно до сутринта
написали сефте-труда.
А Климент, в чест на своя даскал
сам „Кирилицата“ наджаскал,
по-лесно всички да я праскат
и в цял свят да ѝ ръкопляскаат!
Харесал тяхното творение,
изказал царят намерение
в „Нов ВГ-университет“
да изучават тоз предмет!...

Дошли османци друтобожни
с езици чужди, невъзможни,
подгонили за свята вяра
и дядо поп, и леля Мара...
Монаси Рилски и Атонски
със книжки във дисаги конски,
отец Матей, тире, Миткалов –
велик турист и върло палав,
по светло, нощем на свещички
поддържали духа на всички...
Така – години пет по сто,
докато във ръка с дърво,
обратно турците замели те
зад Босфора и Дарданелите...
... И от тогава месец Май
дал ден в божествения Рай,
да бъде честван и желан
на вси славяни наший дан!!!

Дошли червените безбожни
отсекли: „Ето невъзможно!“
След време все-пак с наште „вместе“
във празниците го наместили.
Тук славим Кирил и Методий,
там – Сталин, дето ги оноди...

До днеска този хубав ден,
единствен, необикновен,
се чества със цветя безброй
и „АЗ-БУ-КИ“ прославя той!!!

НАРОДЕ!!!!

Бе канен и гонен със страх и със хъс,
прокарал със слово, към бѣдното брод.
В пищова, в камата, в Христовия кръст,
прозрял свободата на своя народ.

По пътя си трънен той не раздели
калпака от феса – мой или твой!
И все пак не враг го издаде. Уви!
За срам от врага, предаде го свой!

ПО БРАТСКИ

1878 година...

Казват:

„Победителят не се съди!“

Дойде, изпълни мисия
и си отиде.

Май, не съвсем...

Но победителят не се съди!

Извика го вярата, надеждата!

Свещена простота!

Поредно опита
и успя!

Победителят стана спасител.

Почти...

Повече не му позволиха...

Благодарности

за жеста,

за жертвата!

И сбогом?

Не, довиждане!

На брата – по братски!

СЪДЪРЖАНИЕ

Визитка	3
Ежеднествие	4
Поредна атака – отблъсната... ..	5
Тактично	6
Принцип	7
ХомоуногонДур	8
Цветна бременност	9
Море	10
Философско	11
Пъзел с многоточия	12
Бял стих	13
Черен стих	14
Продавачката на чудеса	15
Спомени	16
Спомен за 5 човчици... ..	17
Челна стойка	18
Апетитно	19
Художник	20
Викториада	21
На Славея	22
Моля те!	23
Физическа фактическа фактология	24
Глобализация	25
Най-голямата... ..	26
Контраст – желание	27
Любов бързотечна	28
Нокаут	29
Признание	30
Женски истории	31
Мамино	32
„Година 3-та, трети син – Димитър“ –	33
На мама!	34
Кате, Кате... ..	35
ВЪПРОС	36
Защо ме харесваш ли?... ..	37
Като лист отвян	38
На Трифон Зарезан	39
Есенни размишления	40
Вместо помен... ..	41
Само една думичка	42
Кода	43
„24 май“	44
Народе!!!!	46
По братски	47
Априлски дим	48
И дочака... ..	49

От същия автор:

1. „Смешни и поучителни мърбъркащи истории“ - проза
2. „Бульон трезве“ - стихове, хумор и сатира
3. „Луд за обич“ - лирика
4. „Криво село“ - разкази в прави рими
5. „Вчерашни кюфтета“ - хумор и сатира
6. „Другият грешник“ - лирика
7. „Многоточия“ - лирика
8. „Секс през сълзи“ - смешна еротика
9. „Живот – к’во по-несериозно!“ - лирика
10. „Не съм ти длъжник, живот!“ - лирика
11. „Живот в си“ - лирика

Светослав Овчаров
ИМЕЙЛИ ОТ УНОГОНДУРИЯ
стихове

—
Българска, първо издание

—
Редактор - Катя Бакърджиева
Рисунка на корицата - Иван Ламбрев
Графично оформление и предпечатна
подготовка - Йорданка Богдева

Редакцията, художественото и графично оформление
са изцяло по идея на автора Светослав Овчаров